A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2026. június 25.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – EPSO/AD/380/19 nyílt versenyvizsga – A nemzetközi együttműködés és a nem uniós országoknak nyújtott támogatások igazgatása területén tanácsosok felvétele céljából szervezett versenyvizsga – Az írásbeli vizsgák megismétlése – A fellebbező nevének a tartaléklistára való felvételét mellőző határozat – Az egyenlő bánásmód elve”

A C-622/24. P. sz. ügyben,

VT (képviseli: M. Velardo avocate)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2024. szeptember 20-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Hohenecker és S. Romoli, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: S. Rodin, a nyolcadik tanács elnökeként eljárva, N. Piçarra és N. Fenger (előadó) bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2026. január 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

1 Fellebbezésével VT az Európai Unió Törvényszéke 2024. július 10-i VT kontra Bizottság ítéletének (T-216/23, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2024:465) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az EPSO/AD/380/19 nyílt versenyvizsga vizsgabizottsága által 2022. július 15-én hozott határozat megsemmisítése iránti keresetét, amelyben e bizottság úgy határozott, hogy a fellebbező nevét nem veszi fel a nemzetközi együttműködés és a nem uniós országoknak nyújtott támogatások igazgatása területén AD 7 besorolási fokozatú tanácsosok felvételére irányuló tartaléklistára.

A jogvita előzményei

2 2019. december 5-én az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) közzétette a nemzetközi együttműködés és a nem uniós országoknak nyújtott támogatások igazgatása területén tanácsosok (AD 7/AD 9) felvételére irányuló, képesítéseken és vizsgákon alapuló EPSO/AD/380/19 nyílt versenyvizsga-felhívást az Európai Unió Hivatalos Lapjában (HL 2019. C 409 A, 1. o.), két tartaléklista létrehozása érdekében, egyrészt AD 7, másrészt AD 9 besorolási fokozatú tanácsosok számára.

3 A fellebbező részt vett az említett versenyvizsgán, és a „feleletválasztós tesztek”, valamint a képesítés szerinti kiválasztás (talent screener) sikeres teljesítését követően részt vett az értékelőközpont vizsgáin.

4 Az értékelőközpont írásbeli vizsgáira, azaz az esettanulmányra és a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgára első alkalommal 2021. szeptember 9-én került sor.

5 2021. október 4-i levelében az EPSO jelezte a pályázóknak, hogy az írásbeli vizsgák első vizsganapján felmerült technikai problémák miatt úgy határoztak, hogy a 2021. szeptember 9-i írásbeli vizsgákon részt vevő valamennyi pályázó számára két lehetőséget kínálnak: vagy megtartják az első vizsganap írásbeli vizsgáinak eredményeit, vagy részt vesznek egy második vizsganapon, lemondva az eredeti vizsgák eredményéről.

6 Az írásbeli vizsgák második vizsganapját 2021. november 10-én tartották meg. A fellebbező úgy döntött, hogy nem vesz részt az eljárásban.

7 2022. május 5-én az EPSO értesítette a fellebbezőt a vizsgabizottság azon határozatáról, hogy nem veszi fel a nevét az AD 7-es tartaléklistára, lényegében azért, mert nincs azon pályázók között, akik az értékelőközpontban megtartott vizsgákon a legmagasabb pontszámot kapták.

8 A fellebbezőnek címzett 2022. július 15-i határozatával a vizsgabizottság elutasította a fellebbező nevének a tartaléklistára való felvételét mellőző határozat felülvizsgálata iránti kérelmet.

9 2022. október 10-én a fellebbező az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata alapján panaszt nyújtott be a neve tartaléklistára való felvételét mellőző határozattal, valamint a felülvizsgálat iránti kérelmét elutasító határozattal szemben. Az Európai Bizottság e panaszra nem válaszolt kifejezetten.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10 A Törvényszék Hivatalához 2023. április 23-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított a jelen ítélet 8. pontjában említett, 2022. július 15-i határozat megsemmisítése iránt.

11 A megtámadott ítélettel a Törvényszék a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

12 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– adjon helyt az első- és másodfokú eljárásban előterjesztett kérelmeknek, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

13 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

14 Fellebbezése alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első az egyenlő bánásmód elvének megsértésén, a második pedig a versenyvizsga-felhívásnak a pályázók készségeinek értékelését illetően történő megsértésén alapul.

Az első jogalapról

A felek érvei

15 E jogalap két részből áll.

16 Első jogalapjának első részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 107–112. pontjában figyelmen kívül hagyta az egyenlő bánásmód elvét, amikor jóváhagyta, hogy az összes pályázó számára lehetővé tették az írásbeli vizsgák megismétlését, függetlenül a ténylegesen felmerült technikai nehézségektől.

17 E jogalap második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 113–117. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem állapította meg az egyenlő bánásmód elvének azáltal történő megsértését, hogy először is az írásbeli vizsgák második és harmadik vizsganapján részt vevő pályázóknak jelentősen hosszabb felkészülési idő állt rendelkezésére, mint az első vizsganapon részt vevő pályázóknak, másodszor pedig eltérő volt azon feljegyzés tárgya, amelyet e pályázóknak az írásbeli vizsgák három vizsganapján meg kellett fogalmazniuk, függetlenül e vizsgák nehézségi szintjétől.

18 Közelebbről, ami e második rész keretében a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgát illeti, a fellebbező először is azt állítja, hogy az eredetileg 2021. szeptember 9-én megtartott vizsga alapjául szolgáló esetet már 2021 augusztusában közzétették. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy azon pályázóknak, akik az ugyanezen az eseten alapuló, említett vizsga 2021. november 10-én megtartott második vizsganapján vettek részt, lényegesen hosszabb idejük volt a felkészülésre.

19 Mindazonáltal a Törvényszék a megtámadott ítélet 117. pontjában kimondta, hogy az ilyen szervezési mód nem sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel semmi nem enged arra következtetni, hogy a vizsgabizottság korlátozni kívánta volna a pályázók számára az ezen eset megismerésére rendelkezésre álló időt.

20 A fellebbező szerint e következtetés téves jogalkalmazáson alapul, mivel az eset megismeréséhez szükséges idő jellegénél fogva olyan objektív feltételek közé tartozik, amelyek hatással lehetnek az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartására.

21 Arra is hivatkozik, hogy az esetleges jogellenesség fennállásának értékelése során a Törvényszék tévesen támaszkodott a vizsgabizottság határozataira, holott kizárólag a versenyvizsga-felhívásra kellett volna hivatkoznia, amely az eljárás jogszerűségének keretét képezi. E tekintetben a fellebbező azt állítja, hogy e felhívás kifejezetten előírta az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartását, ami azt jelenti, hogy a vizsgákat valamennyi pályázó esetében azonos feltételek mellett kell lefolytatni. Márpedig a jelen ügyben nem ez volt a helyzet, mivel egyes pályázók hosszabb idővel rendelkeztek ahhoz, hogy megismerjék azt az esetet, amelyen a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsga alapult.

22 Másodszor a fellebbező szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 116. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a pályázók által az írásbeli vizsga három vizsganapján megszerkesztendő feljegyzések tárgya közötti eltérés elegendő az egyenlő bánásmód elve tiszteletben tartásának biztosításához. Ugyanis csak a különböző vizsganapokon a pályázók által teljesítendő vizsgák nehézségének homogén szintje csökkentheti ezen elv megsértésének kockázatát.

23 A Bizottság szerint a fellebbező távolról sem fejti ki, hogy a megtámadott ítélet 116. és 117. pontjában szereplő tények fényében a Törvényszék mennyiben alkalmazta tévesen a jogot az egyenlő bánásmód elvének értelmezése során, hanem valójában a tények e bíróság általi értékelésének megkérdőjelezésére törekszik. Ez kitűnik többek között a fellebbezés azon részeiből, amelyekben ismét az írásbeli vizsgák több vizsganapján részt vevő pályázóknak állítólagosan biztosított „jelentős előny” fennállására hivatkozik, noha a Törvényszék megállapította, hogy nem áll fenn ilyen előny. Következésképpen a fellebbezés e részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

24 Ezenkívül a Bizottság azt állítja, hogy a fellebbező azon érvelését, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 117. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jogellenesség fennállásának értékelése során a vizsgabizottság határozataira támaszkodott, holott kizárólag a versenyvizsga-felhívásra kellett volna hivatkoznia, mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel az új kifogásnak minősül.

25 Másodlagosan a Bizottság megjegyzi, hogy az írásbeli vizsgák második és harmadik vizsganapjának állítólagos „kevésbé összetett” jellegét illetően a fellebbező annak előadására szorítkozik, hogy a vizsgákban szereplő „eset” mindenesetre ismert volt, és hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 117. pontjában tévesen állapította meg, hogy a pályázók számára az ezen esetre való felkészüléshez rendelkezésre álló idő nem releváns.

26 Mindazonáltal a Bizottság rámutat, hogy a fellebbező elmulasztotta kifejteni, hogy a megtámadott ítélet 116. pontját, amelyben a Törvényszék a két írásbeli vizsgáról, vagyis az esettanulmányról és a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgáról határozott, mennyiben érinti téves jogalkalmazás.

A Bíróság álláspontja

– Az elfogadhatóságról

27 A Bizottság által felhozott, a jelen ítélet 23. pontjában összefoglalt első elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbező nem kérdőjelezi meg a tények Törvényszék általi értékelését, amely – az elferdítés esetét kivéve – nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek (lásd ebben az értelemben: 2025. július 3-i Glonatech kontra REA ítélet, C-114/24 P, EU:C:2025:520, 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A fellebbező ugyanis valójában a Törvényszék érvelését érintő téves jogalkalmazásra hivatkozik amikor azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az írásbeli vizsgák második, 2021. november 10-i vizsganapján részt vevő pályázók rendelkezésére álló további felkészülési idő nem eredményezhette az egyenlő bánásmód elvének megsértését pusztán azon az alapon, hogy a vizsgabizottság nem kívánta korlátozni a felkészülési időt. Ebből következően ezen elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

28 A Bizottság által felhozott, a jelen ítélet 24. pontjában említett második elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbező érvelése annyiban, amennyiben a versenyvizsga-felhívásra hivatkozik, csupán alátámasztja az arra alapított kifogást, hogy a Törvényszék megsértette az egyenlő bánásmód elvét azáltal, hogy elmulasztotta megvizsgálni, hogy a vizsgákat valamennyi pályázó esetében azonos feltételek mellett folytatták-e le. Következésképpen ezen elfogadhatatlansági kifogásnak nem lehet helyt adni.

– Az ügy érdeméről

29 Az első jogalap először vizsgálandó második részét illetően elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elve az uniós jog alapelvének minősül, amely megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható. Az eltérő bánásmód akkor igazolható, ha objektív és észszerű megfontolásokon alapul, azaz kapcsolatban áll az érintett szabályozás által jogszerűen elérni kívánt céllal, illetve arányos az ezen bánásmód által elérni kívánt céllal (2023. november 30-i MG kontra EBB ítélet, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Másodsorban, igaz, hogy a versenyvizsga-bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a versenyvizsga keretében előírt vizsgák módozatait és részletes tartalmát illetően, feltéve hogy biztosított a pályázókkal szembeni egyenlő bánásmód és a vizsgabizottság által a pályázók közötti választás tárgyilagossága (lásd ebben az értelemben: 1988. március 24-i Goossens és társai kontra Bizottság ítélet, 228/86, EU:C:1988:172, 14. pont). Ugyanezen feltétel mellett az uniós

intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a versenyvizsga lefolytatását érintő szabálytalanságok orvoslására irányuló intézkedések – mint például az eredeti írásbeli vizsgák során szabálytalanságokkal szembesülő pályázók új írásbeli vizsgái – megtartásának tekintetében is.

31 Mindemellett az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy a versenyvizsga összes pályázója azonos feltételek mellett azonos vizsgákon vegyen részt, oly módon, hogy e vizsgák nehézségi szintje minden pályázó számára lényegében azonos legyen (lásd ebben az értelemben: 1988. március 24-i Goossens és társai kontra Bizottság ítélet, 228/86, EU:C:1988:172, 14. és 15. pont). Ebből következik, hogy a vizsgabizottság köteles az esélyegyenlőtlenség kockázatát azon mértékre korlátozni, amelyet általában minden vizsga magában hordoz (lásd ebben az értelemben: 1988. március 8-i Sergio és társai kontra Bizottság ítélet, 64/86, 71/86–73/86 és 78/86, EU:C:1988:119, 27. pont). E követelmény akkor is fennáll, amikor a versenyvizsga-bizottság a nyílt versenyvizsga lefolytatása során szabálytalanságokkal vagy hibákkal szembesül, és azokat neki kell orvosolnia.

32 A megtámadott ítélet 117. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az a körülmény, hogy a többek között az írásbeli vizsgák második vizsganapján részt vevő pályázóknak hosszabb idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy megismerjék a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgában szereplő esetet, nem tette lehetővé annak megállapítását, hogy jelentős előnyben részesültek azon pályázókhoz képest, akik kizárólag az első vizsganapon vettek részt, mivel semmilyen körülmény alapján nem feltételezhető, hogy a vizsgabizottság korlátozni kívánta volna a pályázók számára az ezen eset megismerésére rendelkezésére álló időt.

33 Márpedig a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kizárta az írásbeli vizsgák második vizsganapján részt vevő pályázók jelentős előnyének fennállását, ezáltal hallgatólagosan megállapította, hogy e vizsgák nehézségi szintje valamennyi pályázó esetében azonos, pusztán azon az alapon, hogy a vizsgabizottságnak nem állt szándékában korlátozni a szóban forgó nyílt versenyvizsga pályázói számára az említett eset megismerésére rendelkezésre álló időt.

34 A Törvényszéknek meg kellett volna ugyanis vizsgálnia, hogy az e második vizsganapon részt vevő pályázók számára az írásbeli vizsgában szereplő eset megismerésére rendelkezésre álló többletidő objektíven, vagyis a versenyvizsga-bizottság szándékától függetlenül alkalmas volt-e arra, hogy jelentős előnyt biztosítson számukra azon pályázókhoz képest, akik csak e vizsgák első vizsganapján vettek részt, ami azzal jár, hogy az esélyegyenlőtlenség kockázata meghaladja azt a mértéket, amelyet általában minden vizsga magában hordoz.

35 Következésképpen az első jogalap második részének helyt kell adni, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy meg kellene vizsgálni akár a Törvényszék által a megtámadott ítélet 116. pontjában állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkozó kifogást, akár ezen első jogalap első részét és a második jogalapot.

A Törvényszék előtti keresetről

36 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi, amennyiben a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.

37 A jelen ügyben, tekintettel többek között arra a körülményre, hogy a fellebbező Törvényszékhez benyújtott keresete olyan jogalapokra épül, amelyek a Törvényszék előtt kontradiktórius vita tárgyát képezték, és amelyek vizsgálata nem igényli semmiféle további pervezető intézkedés elfogadását vagy az iratok elemzését, a Bíróság úgy véli, hogy a per állása megengedi e jogvita eldöntését, és arról érdemben kell határozni (lásd analógia útján: 2026. március 12-i VP kontra Cedefop ítélet, C-209/24 P, EU:C:2026:186, 71. pont).

38 Mivel a Bíróság helyt adott az első fellebbezési jogalap második részének, és az a Törvényszék által a kereset második jogalapjára adott válasz ellen irányult, meg kell vizsgálni a fellebbező által a Törvényszék előtt a második jogalapjának alátámasztására felhozott második érvet, amely arra vonatkozik, hogy az EPSO egy második és harmadik írásbeli vizsgát szervezett, amelyek kevésbé voltak nehezek, mint az első vizsganap vizsgája.

39 Ahogyan azt a jelen ítélet 4. pontja pontosította, első alkalommal 2021. szeptember 9-én került sor az értékelőközpont írásbeli vizsgáira, beleértve a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgát is. Az írásbeli vizsgák második vizsganapjára – ahogyan az a jelen ítélet 6. pontjában szerepel – 2021. november 10-én került sor, amelyen a fellebbező úgy döntött, hogy nem vesz részt. A megtámadott ítélet 116. pontjából kitűnik, hogy e második vizsganapon a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsga részben ugyanazon az eseten alapult, mint amelyet az EPSO internetes oldalán az írásbeli vizsgák első vizsganapját megelőzően tettek közzé, így ezen esetet a pályázók előzetesen ismerték.

40 Ebből következik, hogy az írásbeli vizsgák második vizsganapján részt vevő pályázóknak a fellebbezőhöz képest több mint két hónappal több idejük volt arra, hogy megismerjék ugyanazt az előre közzétett esetet.

41 Ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 67. pontjában lényegében rámutatott, az ugyanazon esetre vonatkozó e jelentősen hosszabb felkészülési idő, amelyhez szükségszerűen bizonyos mértékű betekintés társult arra vonatkozóan, hogy az eset miként dolgozható fel, jelentős különbséget jelenthet különösen azon feltételeket illetően, amelyek között az írásbeli vizsgák első két vizsganapjának pályázói részt vettek a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgán.

42 Márpedig az ilyen eltérő bánásmód először is sérti az egyenlő bánásmód elvét, amely – amint arra a jelen ítélet 31. pontja emlékeztet – megköveteli, hogy a versenyvizsga összes pályázója azonos feltételek mellett azonos vizsgákon vegyen részt, oly módon, hogy e vizsgák nehézségi szintje minden pályázó számára lényegében azonos legyen, másodszor pedig alkalmas arra, hogy érvénytelenné tegye a versenyvizsga eredményét, mivel e versenyvizsga vizsgabizottsága nem fogadott el semmilyen intézkedést annak érdekében, hogy korlátozza az esélyegyenlőtlenség kockázatát egyrészt azon pályázók között, akik a szakterületre vonatkozó írásbeli vizsgának csupán az első vizsganapján vettek részt, másrészt pedig azok között, akik e vizsga második vizsganapján is részt vettek.

43 E tekintetben meg kell állapítani, ahogyan azt a főtanácsnok is tette indítványának 68. pontjában, hogy e helyzet orvoslására alkalmas, kevésbé korlátozó alternatív megoldás lehetett volna többek között egy azonos nehézségű új eset közzététele is.

44 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy amennyiben nem áll fenn tökéletes egyenértékűség valamely versenyvizsga két különböző helyszínen szervezett tesztjei között, nem kizárt, hogy a vizsgabizottság a vizsgák értékelése során korrekciós tényező alkalmazásával kompenzációs mechanizmust alkalmazzon, amennyiben e kompenzáció olyan

objektív szempontokon alapul, amelyek alkalmasak a pályázók közötti egyenlőség helyreállítására (lásd ebben az értelemben: 1983. július 14-i Detti kontra Bíróság ítélet, 144/82, EU:C:1983:211, 29. és 30. pont).

45 Ebből következik, hogy jogellenes a 2022. július 15-i határozat, amellyel az EPSO/AD/380/19 nyílt versenyvizsga vizsgabizottsága úgy határozott, hogy a fellebbező nevét nem veszi fel a nemzetközi együttműködés és a nem uniós országoknak nyújtott támogatások igazgatása területén AD 7 besorolási fokozatú tanácsosok felvételére irányuló tartaléklistára,

46 Következésképpen a fellebbező által a Törvényszék előtt a második jogalapja alátámasztása érdekében felhozott második érvet megalapozottnak kell nyilvánítani, és a 2022. július 15-i határozatot a Törvényszék előtt erre vonatkozóan előterjesztett kérelemnek megfelelően meg kell semmisíteni.

A költségekről

47 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikke (2) bekezdésének értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

48 Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

49 A jelen ügyben, mivel a Bizottság mind a fellebbezés, mind az elsőfokú eljárás keretében pervesztes lett, a fellebbező kérelmének megfelelően kötelezni kell a Bizottságot a saját költségein felül a fellebbező részéről e két eljárással kapcsolatban felmerült összes költség viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2024. július 10-i VT kontra Bizottság ítéletét (T-216/23, EU:T:2024:465) hatályon kívül helyezi.**

2) **A Bíróság megsemmisíti a 2022. július 15-i határozatot, amellyel az EPSO/AD/380/19 nyílt versenyvizsga vizsgabizottsága felülvizsgálatot követően úgy határozott, hogy VT nevét nem veszi fel a nemzetközi együttműködés és a nem uniós országoknak nyújtott támogatások igazgatása területén AD 7 besorolási fokozatú tanácsosok felvételére irányuló tartaléklistára.**

3) **Az Európai Bizottság a saját költségein felül viseli a VT részéről mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárásban felmerült összes költséget.**

Aláírások